

רש"י בראשית פרק ו פסוק ו
 כל נחמה ל' נמלך מה לעשות (במדבר כג) (ובן אדם ויתנחם) (דברים לב) (ועל עבדיו יתנחם) (שמות לב) (וינחם ה' על הרעה) (שמואל א טו) (נחמתי כי המלכתי, כולם לשון מחשבה אחרת הם:

מגילה דף כה/ב
 תנו רבנן כל המקראות הכתובין בתורה לגנאי קורין אותן לשבח, כגון {דברים כ"ח} ישגלנה ישכבנה, {דברים כ"ח} בעפולים בטחורים, {מלכים ב' ו'} חריונים דביונים, {מלכים ב' י"ח} לאכל את חוריהם ולשתות את מימי שיניהם לאכול את צואתם ולשתות את מימי רגליהם, {מלכים ב' י'} למחראות למוצאות. רבי יהושע בן קרחה אומר למחראות כשמן, מפני שהוא גנאי לעבודה זרה. אמר רב נחמן כל ליצנותא אסירא בר מלצנותא דעבודה זרה דשריא, דכתיב {ישעיהו מ"ו} כרע בל קרס נבו, וכתיב {ישעיהו מ"ו} קרסו כרעו יחדיו לא יכלו מלט משא וגו'. רבי ינאי אמר מהכא {הושע י'} לעגלות בית און יגורו שכן שמרון כי אבל עליו עמו וכמריו עליו יגילו על כבודו כי גלה ממנו, אל תקרי כבודו אלא כבידו. אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא שרי ליה לבר ישראל למימר ליה לעובד כוכבים שקליה לעבודה זרה ואנחיה בשין תיו שלו.

רש"י מגילה דף כה/ב
 שי"ן ותי"ו. לשון וחשופי שת ערות מצרים) (ישעיה כ):

שיר השירים רבה פרשה ו
 פ' יד א [ד] יפה את רעיתי כתרצה, ר' יהודה בר סימון פתר קרייה בקרבנות, יפה את רעיתי כתרצה, אלו הקרבנות שאתם מתרצים בקרבנות, המד"א (ויקרא א') ונרצה לו לכפר עליו, נאווה כירושלם, אלו הקדשים שבירושלם המד"א (יחזקאל ל"ו) כצאן קדשים כצאן ירושלם, ד"א יפה את רעיתי כתרצה, אלו נשי תירען דאמר רבי נשי תירען כשרות היו, עמדו ומיחו על עצמן ולא נתנו מנזמיהם למעשה העגל, אמרו מה ליסטטירין הקשה שיברו הקדוש ב"ה ליסטטירין הרך עאכ"ו, נאווה כירושלם, שכל מי שהוא רוצה ומבקש טיפוסים של פעור, היה הולך ומוצאה בירושלם, הה"ד (ישעיה י') ופסיליהם מירושלם ומשמרון.

דברים פרק ה פסוק כד
 קולו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו כי ידבר אלקים את האדם וחי: ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדלה הזאת אם יספיק אנחנו לשמע את קול ידוד אלקינו עוד ומתנו:

רמב"ם הל' עבודת כוכבים פרק ב

הלכה ד מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא שנאמר וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות וגו' ומפי השמועה למדו שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה בעבודת כוכבים כופר בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם שנאמר מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם, וכל הכופר בעבודת כוכבים מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם והוא עיקר כל המצות כולן.

מנחות דף צט/ב
 ואמר ריש לקיש כל המשכח דבר אחד מתלמודו עובר בלאו, שנאמר {דברים ד'} השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים, וכדר' אבין אמר ר' אילעא, דאמר רבי אבין אמר ר' אילעא כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה. רבינא אמר השמר ופן שני לאוין נינהו. רב נחמן בר יצחק אמר בשלשה לאוין, שנאמר השמר לך ושמור נפשך מאוד פן תשכח את הדברים, יכול אפי' מחמת אונסו ת"ל {דברים ד'} ופן יסורו מלבבך, במסירם מלבו הכתוב מדבר
 סנהדרין דף טו/א

אמר רב מעשה בנכרית אחת שהיתה חולה ביותר, אמרה אם תעמוד ההיא אשה מחוליה תלך ותעבוד לכל עבודה זרה שבעולם, עמדה (ועבדה) והלכה לכל עבודה זרה שבעולם. כיון שהגיע לפעור שאלה לכומרים במה עובדין לזו אמרו לה אוכלין

תרדיו, ושותין שכר, ומתריזין בפניה. אמרה מוטב שתחזור ההוא אשה לחוליה,
ולא תעבוד עבודה זרה בכך. אתם בית ישראל אינן כן {במדבר כ"ה} הנצמדים
לבעל פעור כצמיד פתיל, {דברים ד'} ואתם הדבקים בה' אלהיכם כשתי תמרות
הדבקות זו בזו.

במתניתא תנא הנצמדים לבעל פעור כצמיד על ידי אשה, ואתם
הדבקים בה' אלהיכם דבוקים ממש.

תנו רבנן מעשה בסבטא בן אלס שהשכיר חמורו
לנכרית אחת, כיון שהגיעה לפעור אמרה לו המתן עד שאכנס ואצא. לאחר שיצאה
אמר לה אף את המתניני עד שאכנס ואצא. אמרה לו ולא יהודי אתה אמר לה ומאי
איכפת לך. נכנס, פער בפניו, וקינח בחוטמו, והיו כומרין מקלסין לו
ואומרים מעולם לא היה אדם שעבדו לזו בכך. הפוער עצמו לבעל פעור הרי זה
עבודתו, אף על גב דמיכוין לביזוי.

במדבר רבה פרשה כ פ' כג
לבעל פעור זו היא עבודתו שנא' וישתחו לאלהיהן ויצמד ישראל לבעל פעור, בתחלה היו
נכנסין בצנעה ולבסוף נכנסין צמידים צמידים זוגות כענין של צמר בקר, ד"א כאדם צמיד

תנחומא - בלק סימן יח פ' א
לבעל פעור כצמידים האלו, רבי לוי אומר זו היתה קשה משל עגל, דאלו בעגל כתיב (שמות כא)
ויתפרקו כל העם וכאן ויצמד ישראל כצמידים, בעגל נפלו כשלושת אלפים וכאן עשרים וארבעה

מדרש תהלים מזמור קו פ' ז
אמר רב הונא בשם ר' שמואל בר נחמן במעשה של פעור נתחייבו ישראל שיהו המלכיות שולטות
בהם, שנאמר וישא ידו להם, וכל כך למה, ויצמדו לבעל פעור. כי המרו את רוחו ויבטא

פרקי דרבי אליעזר פרק מד פ' א
שמו פעור, וכשמת משה מה עשה הב"ה נתן את קברו כנגדן וכל זמן שהם חוטאין והוא רוצה
לעלות ולפעור את פיו ולנשוך ברוחו להשחית את ישראל והוא רואה את קברו של משה כנגדו

זוהר ח"ג דף רלז/ב
אמר ליה ברי אימא א"ל והא כתיב {במדבר כה} ויצמד ישראל לבעל פעור ותנינן
דאתחברו ישראל בהדיה כצמידא דא דאתחבר בב"נ בקשטוי הכי אתחברו ישראל
בבעל פעור. א"ל אלעזר הכי הוא ויצמד ישראל לבעל פעור אלא אנא לא אמרית
דאתדכו ישראל מההוא חובה אלא דאתדכו ממותא דלא שריא עליהו מותא. א"ל והא
כתיב (שם) קח את כל ראשי העם והוקע אותם א"ל ראשי העם ודאי ולא ראשי בני
ישראל ומן העם אית לן למילף כתיב הכא העם וכתיב התם {שמות לב} וירא העם.
(שם) ויקהל העם. (שם) ויפול מן העם אבל ת"ח ויצמד ישראל לבעל פעור ולא
פלחו ליה אבל מן סיפיה דקרא אוכח דכתיב ויאכל העם וישתחו ולא כתיב ויאכל
וישתחו ישראל. אלא העם כיון דכתיב ויצמד ישראל מאי ויאכל העם. אלא ההוא
שם ויפול מן העם אבל ת"ח ויצמד ישראל לבעל פעור ולא פלחו ליה אבל מן סיפיה דקרא
אוכח דכתיב ויאכל העם וישתחו ולא כתיב ויאכל וישתחו ישראל. אלא העם כיון דכתיב

זוהר ח"ג דף רלח/א
מהו דכתיב {במדבר כה} ויצמד ישראל לבעל פעור. ת"ח ויצמד ישראל בבעל פעור
לא כתיב אלא לבעל פעור קשטין ותוקפא יהבו לבעל פעור בלא דעתא בגין
דפולחנא דפעור הוא למפרע גרמיה ולאפקא קמיה צואה רותחת. וההוא עיבדיתא
אהני ליה ואתתקף מניה. וישראל כיון דחמו דא חשיבא דזלזולא דיליה איהו
וקלקולא דיליה דהא בע"ז כתיב {ישעיה ל} צא תאמר לו ואינון בגין זלזולא
דע"ז פרעו גרמיייהו בלא ידיעה ועל הני כפר פנחס ובטל מותנא דכתיב ויכפר על
בני ישראל.

זהר חדש פרשת חקת מאמר שירת הבר
כד"א ונשב בגיא מול בית פעור. על ההוא חובה, יתבו לתתא בגיא.

סנהדרין נב/א פרק י הלכה ב גמרא

והיתה אומרת לו הינזר מתורת משה ואני נשמעת לך
הדא הוא דכתי' המה באו בעל פעור וינזרו לבושת ויהיו שיקוצים באהב' עד
שנעשו שיקוצים לאביה' שבשמי'. א"ר לעזר מה המסמר הזה א"א לו לפרוש מן
הדלת בלא עץ כך א"א לפרוש מן הפעור בלא נפשות. מעשה בסובתה מאולם שהשכיר
חמורו לגויה אחת להשתחוות לעפור כיון שהגיעו לביתו של פעור אמרה לו המתן
לי כאן עד שאיכנס ואשתחוה לפעור כיון שיצאת אמר לה המתיני לי כאן עד
שאיכנס ואעשה כמות שעשית. מה עשה נכנס ועשה את צרכיו וקינח עצמו בחוטמו
של פעור והיו הכל מקלסין לפניו ואומרים לא עשה אדם כשם שעשה זה.
מעשה במנחם איש גופתה אריה שהיה מגלגל בחביות ובא אליו שרו של פעור בלילה. מה
עשה נטל את השפוד ועמד עליו וברח ממנו. בא אליו בלילה השני אמר לו מנחם
מה אתה מקלליני נתיירא ממני ואמר לו עוד איני מקללך. מעשה בשלטון אחד שבא
ממדינת הים להשתחוות לפעור אמר להן הביאו לי פר אחד איל אחד כבש אחד
להשתחוות לפעור אמרו לו אין אתה זקוק לכל אילו אין את אלא כמגלה עצמך לו.
מה עשה גירה בהם סניגורים והיו מכין אותן ומפצעין את מוחותם בגזרין
ואומר להן אוי לכם ולטעותכם.

סיפרי בלק פסקא קלא
**לבעל פעור]ר' אלעזר בן שמוע אומר כשם שא"א למסמר לפרוש מן הדלת בלא עץ כך א"א
לישראל לפרוש מן הפעור בלא נפשות**

דברים פרק לד פסוק ו
ויקבר אתו בגי בארץ מואב מול בית פעור ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה :ומשה בן
מאה ועשרים שנה במתו לא כהתה עינו ולא נס לחה :
יהושע פרק כב פסוק יז
המעט לנו את עון פעור אשר לא הטהרנו ממנו עד היום הזה ויהי הנגף בעדת ידוד :ואתם
תשבו היום מאחרי ידוד והיה אתם תמרדו היום בידוד ומחר אל כל עדת ישראל יקצף :
תהלים פרק קו פסוק ל
ויצמדו לבעל פעור ויאכלו זבחי מתים :ויכעיסו במעלליהם ותפרץ בם מגפה :

רע"ב אבות פרק ג משנה ג
לבעל פעור ויאכלו זבחי מתים: מלאו קיא צואה. ועבודה זרה קרויה צואה, דכתיב (ישעיה ל'
(צא תאמר לו: בלי מקום. בשביל שלא הזכירו שמו של מקום ברוך הוא על השלחן: שנאמר

ישעיה פרק מו פסוק ב
קרוסו כרעו יחדו לא יכלו מלט משא ונפשם בשבי הלכה

סוטה דף יד/א
גסטרא של בית פעור הראנו היכן משה קבור עמדו למעלה נדמה להם למטה, למטה
נדמה להם למעלה, נחלקו לשתי כיתות, אותן שעומדים למעלה נדמה להן למטה,
למטה נדמה להן למעלה, לקיים מה שנאמר {דברים לד} ולא ידע איש את קבורתו.
ר' חמא בר' חנינא אמר אף משה רבינו אינו יודע היכן קבור, כתיב הכא ולא
ידע איש את קבורתו, וכתוב התם {דברים לג} וזאת הברכה אשר ברך משה איש
האלהים. וא"ר חמא ברבי חנינא מפני מה נקבר משה אצל בית פעור כדי לכפר על
מעשה פעור.

רמב"ן דברים ד כא

וטעם וה' התאנף בי על דבריכם. שהחזיר במקום הזה, כלומר אותי צוה ה' בעת
ההיא ללמד אתכם המצות לעשותכם אותם בארץ אשר אתם עוברים שמה, ועתה קחו
מפי תורה כי אנכי מת בארץ ולא אוכל ללמד אתכם בארץ ואל תשכחו שם מה
שלמדתי אתכם, ולא מה שראיתם בסיני. ועל דרך האמת יאמר השמר מאד
לנפשותיכם פן תשחיתון, בראש ההר ותעשו תמונת כל, וזה טעם אשר צוה ה'
אלהיך, וכבר נרמז זה בסדר חקת התורה. ורש"י כתב, אשר צוה ה' אלהיך, שלא
תעשה. והוא פשוטו של מקרא, והמשכיל יבין הפסוקים האלה על אמתתם. וטעם כי
ה' אלהיך אש אכלה הוא, כאשר ראיתם בראש ההר, והכוונה שהוא מדת הדין המקנא

בע"ג, ומן הכתוב הזה תבין בכל הנזכר במשנה תורה תמיד ה' אלהיך

רמב"ם הל' עבודת כוכבים פרק א

הלכה א בימי אנוש טעו בני האדם טעות גדול ונבערה עצת חכמי אותו הדור ואנוש עצמו מן הטועים היה, וזו היתה טעותם, אמרו הואיל והאלהים ברא כוכבים אלו וגלגלים להנהיג את העולם ונתנם במרום וחלק להם כבוד והם שמשים המשמשים לפניו ראויין הם לשבחם ולפארם ולחלוק להם כבוד, וזהו רצון האל ברוך הוא לגדל ולכבד מי שגדלו וכבודו, כמו שהמלך רוצה לכבד העומדים לפניו וזהו כבודו של מלך, כיון שעלה דבר זה על לבם התחילו לבנות לכוכבים היכלות ולהקריב להן קרבנות ולשבחם ולפארם בדברים ולהשתחוות למולם כדי להשיג רצון הבורא בדעתם הרעה, וזה היה עיקר עבודת כוכבים, וכך היו אומרים עובדיה היודעים עיקרה, לא שהן אומרים שאין שם אלוה אלא כוכב זה, הוא שירמיהו אומר מי לא ייראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך ובאחת יבערו ויכסלו מוסר הבלים עץ הוא, כלומר הכל יודעים שאתה הוא לבדך אבל טעותם וכסילותם שמדמים שזה ההבל רצונך הוא.

הלכה ג

כיון שנגמל איתן זה התחיל לשוטט בדעתו והוא קטן והתחיל לחשוב ביום ובלילה והיה תמיהה היאך אפשר שיהיה הגלגל הזה נוהג תמיד ולא יהיה לו מנהיג ומי יסבב אותו, כי אי אפשר שיסבב את עצמו, ולא היה לו מלמד ולא מודיע דבר אלא מושקע באור כשדים בין עובדי כוכבים הטפשים ואביו ואמו וכל העם עובדי כוכבים והוא עובד עמהם ולבו משוטט ומבין עד שהשיג דרך האמת והבין קו הצדק מתבוננתו הנכונה, וידע שיש שם אלוה אחד והוא מנהיג הגלגל והוא ברא הכל ואין בכל הנמצא אלוה חוץ ממנו, וידע שכל העולם טועים ודבר שגרם להם לטעות זה שעובדים את הכוכבים ואת הצורות עד שאבד האמת מדעתם, ובן ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו, כיון שהכיר וידע התחיל להשיב תשובות על בני אור כשדים ולערוך דין עמהם ולומר שאין זו דרך האמת שאתם הולכים בה ושיבר הצלמים והתחיל להודיע לעם שאין ראוי לעבוד אלא לאלוה העולם ולו ראוי להשתחוות ולהקריב ולנסך כדי שיכירוהו כל הברואים הבאים, וראוי לאבד ולשבר כל הצורות כדי שלא יטעו בהן כל העם כמו אלו שהם מדמים שאין שם אלוה אלא אלו. כיון שגבר עליהם בראיותיו בקש המלך להורגו ונעשה לו נס ויצא לחרן, והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד, והיה מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר ומממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא שנאמר ויקרא שם בשם ה' אל עולם, וכיון שהיו העם מתקבצין אליו ושואלין לו על דבריו היה מודיע לכל אחד ואחד כפי דעתו עד שיחזירוהו לדרך האמת עד שנתקבצו אליו אלפים ורבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלבם העיקר הגדול הזה וחבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו, וישב יצחק מלמד ומזהיר, ויצחק הודיע ליעקב ומינהו ללמד וישב מלמד ומחזיק כל הנלוים אליו, ויעקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומינהו ראש והושיבו בישיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם, וצוה את בניו שלא יפסיקו מבני לוי ממונה אחר ממונה כדי שלא תשכח הלמוד, והיה הדבר הולך ומתגבר בבני יעקב ובנלוים עליהם ונעשית בעולם אומה שהיא יודעת את ה', עד שארכו הימים לישראל במצרים וחזרו ללמוד מעשיהן ולעבוד כוכבים כמותן חוץ משבט לוי שעמד במצות אבות, ומעולם לא עבד שבט לוי עבודת כוכבים, וכמעט קט היה העיקר ששתל אברהם נעקר וחוזרין בני יעקב לטעות העולם ותעיותן, ומאהבת ה' אותנו ומשמרו את השבועה לאברהם אבינו עשה משה רבינו רבן של כל הנביאים ושלחו, כיון שנתנבא משה רבינו ובחר ה' ישראל לנחלה הכתירן במצות והודיעם דרך עבודתו ומה יהיה משפט עבודת כוכבים וכל הטועים אחריה.

תרגום יב"ע במדבר פרק כה

ג) ואדבקו ישראל לפלחי טענותא דפעור ותקיף רוגזא דיי על ישראל: (ד) ואמר יי למשה סב ית כל רישי עמא ומני יתהון דיינין וידונון דינין דקטולין ית עמא דטעו בטעות פעור:

תרגום יב"ע דברים פרק ד
ג) עיניכון חמיתון ית דעבד מימרא ד"י בפלחי טעוות פעור ארום כל בר נש דטעא בתר
טעוות פעור שצייה " אלהח מבינח: (ד) ואתון דדבקתון בדחלתא ד"י אלהכון קיימין

רש"י במדבר פרק כה פסוק ג
פעור, על שם שפוערין לפניו פי הטבעת ומוציאין רעי וזו היא עבודתו:

רש"י דברים פרק לד פסוק ו
מול בית פעור, קברו היה מוכן שם מששת ימי בראשית לכפר על מעשה פעור וזה אחד מן
הדברים שנבראו בין השמשות בערב שבת :

רמב"ן דברים פרק יג פסוק ב
שתעבדו לפעור כי היה השותף עמו במעשה בראשית, או שהוא גדול מכל האלהים לפניו
והוצה שיעבדו אליו...

בעה"ט במדבר פרק כה פסוק ג
לבעל פעור, בעל בגימטריא צואה ובגימטריא ההבל ויהבלו (ירמיה ב;ה):

חידושי אגדות חלק ב' עמוד נז
מפני מה נקבר משה מול בית פעור. דבר זה בארנו בחבור הנצח כי אין ע"ז בעולם שכל

תוספות סוטה דף יד/א ד"ה מפני מה
מפני מה נקבר מול בית פעור כדי לכפר על מעשה פעור. ומדרש אגדה בכל שנה ושנה בעת
שחטאו ישראל בבנות מואב באותו פרק בית פעור עולה למעלה כדי לקטרג ולהזכיר עון
בית פעור עולה למעלה כדי לקטרג ולהזכיר עון וכשהוא רואה קברו של משה חוזר ושוקע
שמשה רבינו שקעו בקרקע עד חוטמו וכל שעה שעולה חוזר ונשקע למקום ששקעו משה

רש"י סנהדרין דף סד/א
הנצמדים לבעל פעור. כלומר אבל אבותם לא השיבו זאת על לבם שע"ז מגונה היא מכל ע"ז
שבעולם ונצמדו ואדבקו בה כצמיד פתיל המוקף ע"פ כלי שממרחין אותו...